

Lúxemborg, 14. maí 2019

FRÉTTATILKYNNING 01/2019

Dómur í máli E-2/18 C gegn *Concordia Schweizerische Kranken- und Unfallversicherung AG, Landesvertretung Liechtenstein*

Lífeyrisþegi sem á rétt á heilbrigðisþjónustu samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis EES, en á ekki rétt á slíkri þjónustu í búsetuaðildarríki þar sem slík þjónusta fellur ekki innan almannatryggingakerfis þess ríkis, skal eiga rétt á þjónustunni á kostnað þar til bærrar stofnunar í fyrrnefnda aðildarríkinu

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit um spurningar frá landsdómstóli í Liechtenstein (*Fürstliches Landgericht*) í máli varðandi túlkun á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 883/2004 frá 29. apríl 2004 um samræmingu almannatryggingakerfa („reglugerðin“) og reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 987/2009 frá 16. september 2009 sem kveður á um framkvæmd reglugerðar (EB) nr. 883/2004 um samræmingu almannatryggingakerfa („innleiðingarreglugerðin“).

C er spænskur ríkisborgari sem hefur verið búsettur á Spáni frá 1. júní 2003. Hann þjáist af andlegum og líkamlegum sjúkdómum. C þiggur örorkulífeyri í Liechtenstein og er sjúkratryggður í Liechtenstein á grundvelli lögboðinnar tryggingar, þar sem hann vann þar árin 1977 til 1999 og var búsettur þar í landi til 31. maí 2003. Trygging C veitir honum skyldubundna tryggingarvernd samkvæmt lögum í Liechtenstein og jafnframt viðbótarréttindi, þar með talið frjálsan rétt til að velja sér lækniaðstoð óháð staðsetningu (á grundvelli svonefndrar „OKP Plus tryggingar“). Um nokkurra ára skeið naut C heilbrigðisþjónustu á ýmsum einkareiknum heilbrigðisstofnunum utan opinbera heilbrigðiskerfisins á Spáni, og var kostnaður vegna þessa greiddur af tryggingarfélagi hans, Concordia. Árið 2017 tók Concordia tvær ákvarðanir um að það myndi einvörðungu greiða kostnað C vegna heilbrigðisþjónustu á einkareiknum heilbrigðisstofnunum um ákveðið tímabil. Að loknu því tímabili þyrfti C að krefjast endurgreiðslu kostnaðar, vegna heilbrigðisþjónustu sem honum var veitt á Spáni, af þeirri stofnun á Spáni sem fer með almannatryggingar („spænska stofnunin“). Þá reikninga sem spænska stofnunina neitaði að endurgreiða, eða endurgreiddi einungis að hluta, gæti C síðan sent til Concordia til endurgreiðslu. C bar umræddar ákvarðanir Concordia undir landsdómstól í Liechtenstein.

Með spurningum sínum leitaðist landsdómstóllinn eftir skýringu Dómstólsins á því hvort 24. gr. reglugerðarinnar fæli í sér skyldubundna málsmeðferðarreglu um veitingu heilbrigðisþjónustu til tryggðs einstaklings, þegar viðkomandi einstaklingur fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis en er búsettur í öðru aðildarríki og búsetuaðildarríkið hefur neitað að veita umrædda þjónustu á þeim grundvelli að heilbrigðisþjónustan falli utan almannatryggingakerfis þess ríkis.

Dómstóllinn taldi, að þegar einstaklingur á ekki rétt á heilbrigðisþjónustu í búsetuaðildarríki, vegna þess að þjónustan fellur utan almannatryggingakerfis þess, þá veitir 1. mgr. 24. gr. reglugerðarinnar viðkomandi einstaklingi rétt á að fá þjónustuna á kostnað þar til bærrar stofnunar í því aðildarríki sem setur þá löggjöf sem gildir um lífeyri einstaklingsins. Ennfremur, þá á viðkomandi einstaklingur rétt á að hafa uppi kröfu um endurgreiðslu kostnaðar beint gagnvart þar til bærra stofnun, í því aðildarríki sem setur þá löggjöf sem gildir um lífeyri einstaklingsins, sérstaklega, en þó ekki eingöngu, í þeim tilvikum er einstaklingnum hefur verið

neitað um endurgreiðslu í búsetuaðildarríki. Þá taldi Dómstóllinn einnig, með vísan í reglugerðina og innleiðingarreglugerðina, að í þeim tilvikum þegar þar til bær stofnun veitir einstaklingi ekki upplýsingar um þá málsmeðferð sem fylgja skal við endurgreiðslu, þá megi slíkt ekki hafa neikvæð áhrif á rétt viðkomandi einstaklings gagnvart stofnuninni.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.